

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 lipca 2017r. skierowanym przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. powód Instytut Centrum (...) instytut badawczy w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 291 345,75zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie składających się na dochodzoną pozwem kwotę poszczególnych należności częściowych. Uzasadniając zgłoszone żądanie pełnomocnik powoda wskazał, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się należności czynszowe, należności za media przysługujące powodowi na podstawie zawartej z pozwaną umowy najmu, jak również wydatki, jakie powódka we własnym zakresie poniosła na zakup bielizny szpitalnej, do których to zakupów na podstawie osobnej umowy zobowiązana była pozwana (pozew k. 3 – 6).

Wydanym w dniu 11 sierpnia 2017r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 77). We wniesionym od powyższego nakazu sprzeciwie z dnia 4 września 2017r. pełnomocnik pozwanej podniósł iż to powód nie wywiązywał się należycie z zawartej z pozwaną umowy wzajemnej, przez co naraził ją na straty finansowe. W ocenie pełnomocnika pozwanej okoliczność powyższa uprawniała pozwaną do powstrzymania się ze spełnieniem jej świadczeń wobec powoda. Niezależnie od wskazanych wyżej okoliczności pełnomocnik pozwanej zakwestionował również wysokość obciążających pozwaną opłat za media, podniósł nadto, iż powód nie poprzedził zakupu bielizny szpitalnej wystąpieniem do pozwanej o to, by ta wpięrow nabyła ją we własnym zakresie. Z powyższych względów pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw k. 84 – 92).

Odpowiadając w piśmie z dnia 2 października 2017r. na sprzeciw pozwanej pełnomocnik powódki podniósł, iż żądanie zasądzenia równowartości zakupionej przez powoda bielizny wywodzi z art. 480 par. 3 kc., wskazał jednocześnie, iż pozwana nie wywiązywała się z nałożonego na nią umową obowiązku uzupełniania znajdującego się w obrocie zapasu bielizny szpitalnej (pismo k. 134).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 lipca 2010r. pomiędzy powodem a poprzedniczką prawną pozwanej – (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L. zawarta została umowa, na mocy której powód zlecił spółce (...) świadczenie usług pralniczych w okresie od 12 lipca 2010r. do 11 lipca 2020r., które to usługi świadczone miały być przez pozwaną należącej do powoda pralni szpitalnej oddanej pozwanej dzierżawę na podstawie osobno zawartej w tym samym dniu umowy. W par. 3 i 5 ust. 11 drugiej ze wskazanych umów pozwana zobowiązała się uiszczać w terminie 60 dni od dnia wystawienia przez powódkę faktury czynsz dzierżawny. Prócz tego par. 4 powyższej umowy nałożyl na pozwaną obowiązek uiszczania opłat za media zgodnie ze wskazaniami liczników. Płatności powyższe dokonywane miały być w terminie 14 dni od dnia wystawienia przez powoda faktury z tytułu zużytych w danym miesiącu przez pozwaną mediów (umowa k. 12 – 14). Dla potrzeb ustalenia wysokości należnych od pozwanej opłat zainstalowano podliczniki odmierzające ilości pobieranych przez nią mediów. Ich odczytów przedstawiciele obu stron dokonywali wspólnie (zeznania świadków A. T. k. 219 – odwrót, B. C. k. 219 – odwrót, A. W. k. 224 - odwrót). Pozwana nie kwestionowała nigdy zużycia wynikającego ze wskazań służących do tego celu podliczników (zeznania świadka M. K. k. 223 – odwrót).

Zawartym w dniu 21 maja 2013r. aneksem do umowy dzierżawy wysokość czynszu dzierżawnego ustalono na kwotę 19 728,79zł. + podatek VAT (aneks k. 16 – odwrót).

W wykonaniu postanowień powyższej umowy powód wystawił opiewające na kwoty po 24 266,41zł. każda tytułem czynszu dzierżawnego faktury w dniach:

I 30 września 2015r. (faktura k. 17);

II 30 października 2015r. (faktura k. 19);

III 30 listopada 2015r. (faktura k. 21);

IV 31 grudnia 2015r. (faktura k. 25);

V 29 stycznia 2016r. (faktura k. 31);

VI 29 lutego 2016r. (faktura k. 35);

VII 31 marca 2016r. (faktura k. 39).

Niezależnie od tego również w wykonaniu postanowień powyższej umowy powód z tytułu zużytych mediów wystawił faktury opiewające na kwoty:

I 26 297,68zł. w dniu 8 grudnia 2015r. (faktura k. 23);

II 26 297,68zł. w dniu 8 stycznia 2016r. (faktura k. 29);

III 3 484,79zł. w dniu 22 stycznia 2016r. (faktura k. 27 - odwrót);

IV 30 459,93zł. w dniu 8 lutego 2016r. (faktura k. 33);

V 12 825,36zł. w dniu 7 marca 2016r. (faktura k. 37);

VI 11 211,92zł. w dniu 7 kwietnia 2016r. (faktura k. 41);

Zawarta również w dniu 9 lipca 2010r. umowa o świadczenie usług pralniczych w jej par. 1 ust. 3 przewidywała przekazanie pozwanej do nieodpłatnego użytkowania tak zwanej bielizny płaskiej. Jednocześnie par. 1 ust. 4 i 5 powyższej umowy nałożył na pozwaną obowiązek systematycznego - w miarę zużywania się przekazanego przez powoda asortymentu bielizny - jej uzupełniania, po zakończeniu zaś umowy - obowiązek przekazania powodowi takiej samej ilości bielizny płaskiej w stanie niepogorszonym od przekazanej w dniu zawarcia umowy. W par. 8 powyższej umowy zastrzeżono z kolei, iż reklamacje z tytułu braków ilościowych jak również z tytułu niedostarczonej bielizny w ramach jej uzupełnienia powód zgłaszać będzie niezwłocznie w ciągu 2 dni od odbioru wypranej partii materiału bądź też w ciągu 2 dni od dnia stwierdzenia braków bielizny, obowiązkiem pozwanej zaś było rozpoznanie takiej reklamacji w ciągu 2 dni jak również uzupełnienie jej braków, brak zaś rozstrzygnięcia przez pozwaną o zasadności reklamacji jednoznaczny był z uznaniem jej zasadności. Par. 10 umowy przyznał z kolei powodowi uprawnienie do tego, aby na wypadek nieuzupełnienia brakującej bielizny w terminie 2 dni dokonać zakupu tejże bielizny we własnym zakresie z jednoczesnym obciążeniem pozwanej kosztami takiego uzupełnienia (umowa k. 102 - 107). W zakresie ciężącego na pozwanej obowiązku świadczenia usług pralniczych umowa powyższa w par. 7 ust. 1 a) odsyłała do jej załącznika nr 3, który to z kolei załącznik odsyłając do załącznika nr 2 przewidywał, iż przedmiotem świadczonych przez pozwaną usług pralniczych będzie nie tylko tak zwana bielizna ogólnoszpitalna obejmująca pościel, ręczniki i ścierki, ale także tak zwana bielizna fasonowa obejmująca fartuchy, jak również komplety bielizny fasonowej personelu medycznego (załączniki k. 108 - 109, 111, zeznania świadka M. K. k. 223 - odwrót).

W dniu 12 lipca 2010r. powód protokolarnie przekazał pozwanej środki trwałe w postaci ujętej w arkuszu spisowym bielizny płaskiej ogólnie - szpitalnej obejmującej prześcieradła, poszwy, poszewki, podkłady jak również worki na bieliznę (protokół zdawczo - odbiorczy, arkusz spisu z natury k. 141 - 142). Przeprowadzona w dniu 25 kwietnia 2014r. inwentaryzacja kontrolna przekazanej pozwanej bielizny płaskiej ujawniła jej braki ilościowe (protokół k. 143 - 144). Uszkodzenia powyższej bielizny ujawniały się dopiero po wykonaniu usługi prania, wcześniej bowiem przed jej powierzeniem stronie pozwanej stan bielizny nie był sprawdzany (zeznania świadka A. T. k. 219 - odwrót).

W dniu 31 marca 2016r. powód w związku z mającym wcześniej miejsce wypowiedzeniem przez powoda obu wiążących strony umów jednostronnie dokonał inwentaryzacji bielizny płaskiej ogólnie - szpitalnej, która to inwentaryzacja

ponownie ujawniła braki ilościowe zwróconej mu przez pozwaną bielizny (protokół zdawczo – odbiorczy k. 145, arkusz spisu z natury k. 146 – 150, zeznania świadków M. K. k. 223 – odwrót, A. W. k. 224).

Niezależnie od tego, pismami z dnia 23 lutego, 8, 23 i 30 marca oraz 4 kwietnia 2016r. powód informował pozwaną o zniszczeniu w praniu części asortymentu bielizny operacyjnej i zwrócił się jednocześnie o odkupienie brakującej bielizny (pisma k. 151 – 155). Wobec braku odpowiedzi ze strony pozwanej powód we własnym zakresie dokonał zakupu brakującej bielizny fasonowej płacąc za nią ceny wynoszące 1 289,71zł. oraz 876,88zł. (faktury k. 156 – 163).

W dniu 30 maja 2016r. powód wystawił faktury opiewające na kwoty 876,88zł. oraz 1 289,71zł. z tytułu zakupu tzw. bielizny fasonowej (faktury k. 43 – 44).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów jak również na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych. Czyniąc powyższe ustalenia faktyczne sąd odmówił wiary zeznaniom świadka A. W. w części, w jakiej świadek ta utrzymywała, iż na około pół roku przed rozwiązaniem umowy pozwana zwracać miała się do powoda o wyjaśnienie nieprawidłowości wynikających z różnic pomiędzy wynikami odczytów liczników, w oparciu o wskazania których następować miało rozliczenie zużytych przez pozwaną mediów, a wystawianymi następnie przez powoda z tego tytułu fakturami. Na poparcie twierdzeń o zgłaszaniu takich zastrzeżeń strona pozwana nie przedstawiła jakichkolwiek innych dowodów poza zeznaniami przesłuchanego w charakterze świadka jej byłego prezesa, gdy tymczasem, w ocenie sądu, za mało wiarygodne w świetle zasad doświadczenia życiowego uważać należy, aby pozwana dostrzegając uzasadnione podstawy do zakwestionowania widniejących na fakturach kwot czy to z racji ich zawyżenia w stosunku do wskazań licznika, czy też z racji mającej utrzymywać się już w roku 2010, a zatem jeszcze w początkowym okresie trwania umowy, nieszczelności urządzeń doprowadzających media, poprzestała na zakwestionowaniu ich prawidłowości jedynie w formie ustnej rezygnując jednocześnie z możliwości udokumentowania faktu zgłaszania takich zastrzeżeń na piśmie. Zdaniem sądu skorzystanie z tej drugiej możliwości było o wiele bardziej naturalne zwłaszcza w sytuacji, w której jakość relacji między stronami z racji żywnego przez pozwaną od dłuższego czasu przekonaniu, iż powód dostarczając jej sukcesywnie co raz mniejsze ilości bielizny do prania, a tym samym zmniejszając dochody pozwanej z tego tytułu, naraża ją na straty finansowe pozostawiać, musiała wiele do życzenia. Niewątpliwie narastające niezadowolenie pozwanej ze sposobu, w jaki powód wykonywał zawartą z nią umowę o świadczenie usług pralniczych, traktować należy jako okoliczność motywującą pozwaną do sięgania po bardziej oficjalne sposoby rozwiązywania problemów, jakie wyłaniały się w toku współpracy stron (zeznania świadka A. C. k. 26 akt I Cps 2/18). Przesłuchiwany w charakterze strony pozwanej członek jej zarządu zeznał wprawdzie, iż problem nieszczelności urządzeń doprowadzających parę zgłaszany był powodowi na piśmie, niemniej jednak reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika pozwana żadnego innego dowodu na potwierdzenie powyższych twierdzeń poza wskazanymi wyżej zeznaniami nie przedstawiła (zeznania pozwanej k. 256 – odwrót).

Uzasadnione zdziwienie budzić musi wreszcie fakt, iż w sytuacji, w której – jak utrzymywała świadek W. oraz sama strona pozwana – powód jednostronnie dokonywać miał odczytu zużytych przez pozwaną mediów, pozwana nie żądała jednocześnie dopuszczenia jej do udziału w takiej czynności, zwłaszcza w sytuacji, w której czynność ta miała kluczowe znaczenie dla określenia dla rozmiaru ciężących na pozwanej obciążeń finansowych, jak również nie zażądała usunięcia nieszczelności doprowadzającej media instalacji (zeznania pozwanej k. 256 – odwrót). W ocenie sądu jedynym zadowalającym wyjaśnieniem tej sprzeczności jest fakt, iż pozwana ze swej strony nie znajdowała żadnych podstaw do tego, by kwestionować prawidłowość podejmowanych przez powoda w tym zakresie działań. Wyjaśnienia tej sprzeczności poszukiwać można też w tym, iż pozwaną – wbrew zeznaniom świadka W. – dopuszczano jednak do odczytu liczników, na co z kolei wskazywali pozostali przesłuchani w sprawie świadkowie. Mając na uwadze powyższe, przyjąć należało, iż prawdziwą przyczyną zaniechania wnoszenia opłat za media była nie nieszczelność doprowadzającej je instalacji, problem taki bowiem – jak przyznała sama pozwana - występował od początku wykonywania umowy, w czym jednak pozwana przez większą część okresu trwania powyższej umowy nie upatrywała przeszkody w regulowaniu rachunków za media, lecz wskazany przez świadka C. brak płynności finansowej pozwanej

spowodowany zmniejszaniem wielkości kierowanych przez powoda zamówień na usługi pralnicze (zeznania świadka A. C. k. 26 akt I Cps 2/18).

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze przedstawioną wyżej ocenę materiału dowodowego żądaniu pozwu udzielić należało ochrony w zakresie dochodzonych opłat za media wynikających z faktur wystawionych przez powoda w dniach:

I 8 grudnia 2015r. na kwotę 26 297,68zł. (faktura k. 23);

II 8 stycznia 2016r. na kwotę 26 297,68zł. (faktura k. 29);

III 22 stycznia 2016r. na kwotę 3 484,79zł. (faktura k. 27 - odwrót);

III 8 lutego 2016r. na kwotę 30 459,93zł. (faktura k. 33);

IV 7 marca 2016r. na kwotę 12 825,36zł. (faktura k. 37);

V 7 kwietnia 2016r. 11 211,92zł. (faktura k. 41).

Mając jednocześnie na uwadze przewidziany w par. 5 ust. 2 umowy obowiązek uiszczania powyższych opłat w ciągu 14 dni od dnia wystawienia faktury, należne powodowi w oparciu o przepis art. 481 par. 1 kc. odsetki za opóźnienie zasądzeniu podlegały – przy uwzględnieniu upływu 14 – dniowego terminu od wystawienia każdej ze wskazanych wyżej faktur odpowiednio od dnia:

I 23 grudnia 2015r. i 23 stycznia 2016r. w zakresie kwot wynoszących po 26 297,68zł. każda;

II 6 lutego 2016r. w zakresie kwoty 3 484,79zł.;

II 23 lutego 2016r. w zakresie kwoty 30 459,93zł.;

III 22 marca 2016r. w zakresie kwoty 12 825,36zł.;

IV 22 kwietnia 2016r. w zakresie kwoty 11 211,92zł.

Z tych samym względów z racji unormowania zawartego w par. 5 ust. 11 umowy przewidującego obowiązek wnoszenia opłat za czynsz w terminie 60 dni od dnia wystawienia przez powoda faktury za dany miesiąc pozwaną obciążono również obowiązkiem zapłaty dochodzonych przez powoda kwot wynoszących:

I 18 693,67zł. z odsetkami od dnia 30 listopada 2015r. tytułem należności objętej fakturą wystawioną w dniu 30 września 2015r. (faktura k. 17);

II 24 266,41zł. z odsetkami od dnia 30 grudnia 2015r. tytułem należności objętej fakturą wystawioną w dniu 30 października 2015r. (faktura k. 19);

III 24 266,41zł. z odsetkami od dnia 30 stycznia 2016r. tytułem należności objętej fakturą wystawioną w dniu 30 listopada 2015r. (faktura k. 21);

IV 24 266,41zł. z odsetkami od dnia 1 marca 2016r. tytułem należności objętej fakturą wystawioną w dniu 31 grudnia 2015r. (faktura k. 25);

V. 24 266,41zł. z odsetkami od dnia 30 marca 2016r. tytułem należności objętej fakturą wystawioną w dniu 29 stycznia 2016r. (faktura k. 31);

VI 24 266,41zł. z odsetkami od dnia 30 kwietnia 2016r. tytułem należności objętej fakturą wystawioną w dniu 29 lutego 2016r. (faktura k. 35);

VII 19 558,74zł. z odsetkami od dnia 31 maja 2016r. tytułem należności objętej fakturą wystawioną w dniu 31 marca 2016r. (faktura k. 39). 159 584,46

Na przeszkodzie uwzględnieniu żądania pozwu we wskazanej wyżej części nie mógł stanąć podniesiony przez pozwaną argument, jakoby pozwanej przysługiwać miało wywiedzione przez nią z przepisu art. 488 par. 2 kc. prawo powstrzymania się ze spełnieniem swojej części świadczenia z uwagi na brak świadczeń wzajemnych powoda. Zarzut powyższy nie znajduje oparcia w przywołanym przez pozwaną przepisie, poczynione bowiem w sprawie ustalenia faktyczne w żaden sposób nie wskazują na to, aby powód nie wykonywać miał ciężących na nim z mocy par. 1 ust. 1 umowy dzierżawy obowiązków w postaci udostępniania pozwanej pomieszczeń pralni wraz z jej wyposażeniem, za udostępnienie których z kolei pozwana obowiązana była uiszczać czynsz dzierżawny.

Analogiczny wniosek sformułować należy w odniesieniu do dostarczanych do powyższych pomieszczeń mediów, bez których pozwana nie byłaby przez okres trwania umowy świadczyć usług pralniczych zarówno na rzecz powoda jak i innych podmiotów. Skoro zatem zastrzeżone na rzecz pozwanej świadczenia były w okresie objętym żądaniem pozwu przez powoda spełniane, to tym samym nie sposób pozwanej uwolnić obecnie od obowiązku zapłaty przewidzianych umową wynagrodzeń za nie.

Jako pozbawiony znaczenia ocenić należało natomiast zarzut niewywiązywania się przez powoda z obowiązku dostarczania pozwanej stałych ilości prania nie mniejszych od tego, co przewidziano w załączniku nr 2 do umowy o świadczenie usług pralniczych, czyli 52 300 kg. miesięcznie (załącznik nr 2 do umowy k. 111). W ocenie sądu, z faktu, iż powód zamawiał ilości prania mniejsze od przewidzianych powyższym załącznikiem, nie sposób wywodzić skutku w postaci zwolnienia pozwanej od obowiązku zapłaty wynagrodzenia za świadczenia, jakie otrzymywała ona od powoda w wykonaniu odrębnej umowy dzierżawy. Jako pozbawione znaczenia ocenić należało przy tym argumenty, iż obie te umowy zawarto w tej samej dacie, ich wykonywanie zaś pozostawało w ścisłym ze sobą w ścisłym związku faktycznym, nie sposób bowiem zignorować faktu, iż każda z powyższych umów służyła nawiązaniu innego stosunku prawnego, którego treścią były różne prawa i obowiązki stron. W ocenie sądu do wyobrażenia byłaby sytuacja, w której pomimo zakończenia umowy o świadczenie usług pralniczych pozwana w dalszym ciągu dzierżawi pomieszczenia pralni od powoda świadcząc w nich usługi pralnicze wyłącznie na rzecz podmiotów zewnętrznych. W sytuacji takiej brak kierowania przez powoda do pozwanej zamówień na usługę prania należącej do niego bielizny żadną miarą nie stanowiłby okoliczności zwalniającej pozwaną od obowiązku zapłaty za korzystanie z należących do powoda pomieszczeń wraz doprowadzonymi do nich mediami, o ile tylko pomieszczenia te byłyby w dalszym ciągu pozwanej udostępniane. Z powyższych względów żądaniu pozwu we wskazanej wyżej części – niezależnie nawet od stanowiska prawnego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku w sprawie X Gc 951/14 Sądu Okręgowego w Łodzi, wedle którego powód nie przyjął na siebie obowiązku zamawiania u pozwanej usług pralniczych w powoływanych przez pozwaną ilościach - należało udzielić ochrony.

Żądanie pozwu podlegało natomiast oddaleniu jako nieudowodnione w zakresie objętej nim kwoty 19 017,34zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 listopada 2016r., strona powodowa nie przedstawiła bowiem opiewającej na powyższą kwotę faktury. Także wykaz załączników pozwu wymienia w sumie 15 faktur, z których 7 dotyczy czynszu dzierżawnego, 6 – opłat za media, z których to należności każda podlegała zasądzeniu, 2 zaś – wydatków powoda na zakup bielizny, pomija natomiast należność oznaczoną w żądaniu pozwu numerem porządkowym 16 na kwotę 19 017,34zł. (pozew k. 3 – odwrót, 4 – odwrót, 6).

Niezależnie od tego oddaleniu podlegało żądanie pozwu w jego części wywiedzionej z obu faktur wystawionych przez powoda w dniu 30 maja 2016r. na kwoty 876,88zł. oraz 1 289,71zł. z tytułu zakupu tzw. bielizny fasonowej (faktury k. 43 – 44). Podzielić należało w tym zakresie stanowisko pełnomocnika pozwanej, wedle którego nie przyjęła ona na siebie obowiązku uzupełniania zapasów tejże bielizny. Wprawdzie załącznik nr 3 do umowy, do którego odsyłał załącznik nr 2, odesłanie do którego zawarte było w jej par. 7 ust. 1 a), przewidywał, iż przedmiotem

świadczonych przez pozwaną usług pralniczych będzie nie tylko tak zwana bielizna ogólnoszpitalna obejmująca pościel, ręczniki i ścierki, ale także tak zwana bielizna fasonowa obejmująca fartuchy, jak również komplety bielizny fasonowej personelu medycznego, to jednak pamiętać należy, iż zgodnie z par. 1 ust. 3 umowy o usługi pralnicze pozwanej przekazano do nieodpłatnego użytkowania wyłącznie tak zwaną bieliznę płaską. Potwierdzeniem słuszności powyższego stanowiska jest fakt, iż także protokół przekazania środków trwałych z dnia 12 lipca 2010r. obejmuje wyłącznie ujętą w arkuszu spisowym bieliznę płaską ogólną – szpitalną w postaci prześcieradeł, poszew, poszewek, podkładów jak również worków na bieliznę. W zaistniałej sytuacji przewidziane w par. 1 ust. 4 i 5 oraz par. 8 i 10 umowy obowiązek systematycznego uzupełniania jej jak również prawo powoda do zakupu brakującej bielizny na koszt pozwanej dotyczyć mogły siłą rzeczy także wyłącznie bielizny płaskiej, taka tylko bowiem została pozwanej protokolarnie przekazana jako środek trwały.

Zdaniem sądu nie sposób nie odnieść takiego wrażenia, iż stanowisko takie zdaje się podzielać sama strona powodowa, jak wynika bowiem z treści jej pisma zawierającego odpowiedź na sprzeciw, prawo do zakupu na koszt pozwanej brakującej bielizny fasonowej wywiodła ona nie z postanowień umowy o świadczenie usług pralniczych, lecz z przepisu art. 480 par. 3 kc. Warunkiem skorzystania jednak z przewidzianej powyższym przepisem możliwości było wcześniejsze stwierdzenie wystąpienia po stronie pozwanej zwłoki w wykonaniu zobowiązania czynienia. W niniejszej sprawie jednak sama treść zawartej przez strony umowy o świadczenie usług pralniczych nie nakładała na pozwaną obowiązku sukcesywnego uzupełniania braków ilościowych bielizny fasonowej, stąd też nie sposób przyznać powodowi uprawnienia, jakie sam sobie przypisał w oparciu o treść art. 480 par. 3 kc. Choć oczywistym jest jednocześnie, iż wynikającym z zasad ogólnych obowiązkiem pozwanej było wyrównanie powodowi braków w zakresie przekazanej do prania bielizny fasonowej, jeżeli tylko z winy pozwanej podlegała ona bezpowrotnemu zniszczeniu czy też uszkodzeniu, to jednak dla skorzystania z możliwości, jakie otwiera przepis art. 480 par. 3 kc. powód winien był zgodnie z art. 471 kc. wykazać, iż utrata konkretnego egzemplarza bielizny fasonowej miał miejsce w związku z niewykonaniem bądź też nienależytym wykonaniem przez pozwaną usług pralniczych, jak również, że zaistniał wypadek nagły w rozumieniu art. 480 par. 3 kc. W sprawie niniejszej dowody na zaistnienie którejkolwiek ze wskazanych okoliczności nie zostały przedstawione, nie sposób bowiem za dowody takie uznać samych tylko twierdzeń pełnomocnika powoda.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji orzekając jednocześnie – wobec częściowego oddalenia powództwa - na podstawie art. 100 kpc. o stosunkowym rozdzieleniu kosztów.

Z/ odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.